

gerne spørge, hvem „vi“ er. Er det et pluralis majestatis, forstaar jeg det meget godt ud fra det ærede Medlems Udtalelser her i Salen, men hvis det ikke er dette, vil jeg altsaa spørge, hvem „vi“ er. Det er ikke Københavns Kommune; thi den kan tale for sig selv, og det ærede Medlem sagde, at han talte egentlig ikke som Følketingsmand for den bestemte Kreds. Jeg hørte nok, at han sagde meget stærke Ord om, at han som Folketingsmand naturligvis var berettiget til at fremføre overhovedet ethvert Spørgsmaal og rette enhver Henvendelse og Anke overfor Ministeriet, men hvis det ikke er for Kredsen, han taler, hvem er saa egentlig „vi“? Er det for Husejerne, han taler, saa er det dog til en vis Grad for Kredsen. Jeg maa altsaa i dette Tilfælde sige, at jeg maa fastholde mit Standpunkt: Inden der foreligger en Anmodning fra Københavns Kommune, vil jeg ikke tage nogen Stilling til dette Spørgsmaal. Men jeg synes for Resten, at jeg har antydnet ved denne Lejlighed som ved adskillige andre, at just paa det nuværende Tidspunkt, i dette Finansaar, forekommer det mig, at Staten maa være meget varsom med at yde Laan til Kommuner. Det er sandt nok, at der lige nylig er afsluttet et Statslaan — Pengene er for Resten endnu ikke kommet i Statskassen —, men jeg har udtrykkelig erklæret, at det var ikke for at give Kommuner Laan, dette Statslaan blev stiftet.

Det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem nævnedes overfor mig, var om Indførselsforbud for visse Varer. Han har, som ærede Medlemmer vil erindre, kun nævnt Blomster og Parfumer, men han siger, at der er en Mængde Ting, som man meget godt kan undvære her i Landet. Ja, dertil stiller jeg mig saaledes, at Folk maa virkelig selv om, hvad de vil undvære eller ej. Ved et Indførselsforbud at hindre Folk i at benytte visse Varer, Genstande, Ting o. s. v. vil jeg ikke være med til. Jeg er en stor Ven af den personlige Frihed, og jeg er ogsaa som Finansminister en Ven af den Toldindtægt, der fremkommer ved Indførsel. Men at der overhovedet skulde være en saadan Pengeknaphed her i Landet, at Folk af den Grund skal forhindres mod deres Villie fra at købe visse Varer, nej, saa langt er vi dog heller ikke kom-

met endnu. Det er vel saadanne Forslag, den store Kommission skal beskæftige sig med, men paa dette Punkt vil jeg være en absolut Modstander af det ærede Medlems Forslag.

Det tredje Spørgsmaal, som satte det ærede Medlem i en Lidenskab, jeg aldeles ikke kan forstaa, er Spørgsmaalet om de smaa Sedler, som Nationalbanken har udstedt. Aldrig har smaa Papirer vakt en saa stor Lidenskab i Verden som i dette Tilfælde. Det ærede Medlem sagde, at Spørgsmaalet begyndte som en Komedie — ganske det samme Indtryk fik jeg, da han begyndte at tale om denne Sag —, men nemt kunde ende som en Tragedie. Hvorledes det skulde gaa til, ved jeg ikke, jeg kan ikke tage den Sag saa tragisk, jeg tager den ganske nøgternt. Det ærede Medlem spurgte, om Nationalbanken ikke vilde indløse dem. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han for Alvor er bange for, at disse 1-Krone Sedler ikke skal blive indløst. Det kan jeg ikke tro. Jeg har den Fornemmelse, at det ærede Medlem gør sig dummere, end han er, ihvorvel jeg indser en saadan Paastands Dristighed, men jeg kan ikke komme bort fra, at det jo dog ikke kan være muligt, at det ærede Medlem for Alvor kan mene, at der skulde være nogen Fare for disse Sedler. Der staar ikke paa dem, at de skal indløses. Nej, det vilde være højst urimeligt i dette Øjeblik at skrive det paa dem, naar Banken ved Lov er blevet midlertidig befriet fra sin Indløsningspligt. Men det ærede Medlem kan jo dog nok begribe, hvorledes det vil gaa. Naar denne Tid er forbi, vil Banken dels beholde de Sedler, som kommer ind til den, og ikke udgive dem paa ny — det gør den allerede nu, og jeg kan endda meddele de ærede Medlemmer, at der meget snart vil blive begyndt paa en ny Sølvdmøntning —, dels vil Nationalbanken meddele Publikum, at den inddrager disse Sedler, og saa vil Sedlerne efterhaanden indflyde i Banken, og af den 1½ Million, der er udstedt, vil der ikke blive noget tilbage. Men som sagt, det ærede Medlem nærer naturligvis ingen Frygt i saa Henseende. Han mener, der staar en gal Paaskrift paa Nationalbankens Sedler, jeg mener, den er svarende til Øjeblikket, men som det ærede Medlem jo ogsaa ved,